Паёми Писхои (иди пок)
Патриархи Маскав ва саросари Россия
КИРИЛЛ
ба саркашишҳо, кашишҳо, ёварони кашишҳо,
роҳибон ва ҳамаи фарзандони содиқи
Калисои Православии Русия

Маҳбубони Худованд Саркашишҳои ақдас,
кашишҳо ва ёварони кашишҳои содиқ,
роҳибон ва роҳибагони шариф,
бародарон ва хоҳарони азиз!

Дар иди кунунӣ ва пирӯзии ҷашнҳо, ки ба қавли ақдас Григорийи Мутакаллим, аз ҳама ҷашнҳои на танҳо башарӣ ва заминӣ, балки ҳатто аз ҷашнҳое, ки тавссути Масеҳ ва барои Масеҳ анҷом дода мешавад болотар аст, ба андозае, ки офтоб аз ситорагон бартар аст (Калом 45. Дар Иди Писҳо), бо камоли хурсандӣ ба шумо саломи қадимӣ ва ҷовидонаи ҷадид мефиристам, ки барои ҳама ошност ва дар айни замон ҳамеша илҳомбахши қалбҳои мост:

МАСЕҲ ЭҲЁ ШУД!

Ин ду калимаи тасдиққунандаи зиндагӣ он қадар қудрат доранд, ки аз онҳо чеҳраи одамон

аз шодии маънавӣ медурахшад ва воқеияти атрофи мо ба маънои аслии калима дигаргун мешавад: осмон, замин ва ҳатто олами амвот аз нур пур мешавад, ҷаҳони аён ва ноаён ҷашн мегирад, зеро Масеҳ эҳё шудааст, шодии абадӣ (конуни ид).

Эҳёи Наҷотдиҳанда танҳо як ҳодисаи таърихӣ нест, ки мо онро аз матнҳои муқаддас ёд бигирем. Ин санги асосии имон аст ва ба гуфтаи ақдас Филарети Маскав, хабари абадӣ, манбаи андеша, шигифтӣ, сипосгузорӣ ва умед аст (Калом дар рӯзи Иди пок).

Наҷотдиҳанда аз тариқи таҷассум, ранҷу қиёми серӯза табиати инсониро нав мекунад, моро аз қудрати гуноҳу марг наҷот медиҳад, дарвозаҳои Малакути Осмониро ба рӯи одамон мекушояд ва роҳи ваҳдат бо Офаридгорро ба мо нишон медиҳад. Маҳз дар Масеҳ аст, ки ҷаҳонро бо Худо оштӣ дод (2 Қӯр. 5:19), ҳамаи мо ин фурсатро дорем, ки ба фарзандхондагӣ ва одил шуданро дарёфт кунем, то зиндагии ҷовидониро ба даст оварем, зеро ҳеҷ номи дигаре дар зери осмон вуҷуд надорад, ки мо бо он бояд наҷот ёбем, ба ҷуз номи Исо, ки Худо Ӯро аз мурдагон эҳё кард (Аъмоли расулон 4:10–12).

Бархостан аз қабри Наҷотдиҳанда маргро ба ҷовидонагӣ, ғаму андӯҳро ба шодӣ ва азобро ба умед табдил медиҳад. Дар рӯи салиб ва дар қиёмат Худои эҳсони бепоён ва муҳаббати комил ба мо зоҳир мегардад.

Огоҳӣ аз ин муҳаббати ҳамаҷонибаи Худованд моро водор мекунад, ки аз Офаридгор шукргузор

бошем ва ба мо қудрат медиҳад, то сахттарин ҳолатҳои рӯҳӣ ва шароити душворро паси сар кунем, моро аз ғавғои зиндагии рӯзмарра болотар мебарад, барои ислоҳи иштибоҳоти қаблӣ кӯмак мекунад ва ноумедиро аз байн мебарад, ки моро аз зиндагии комил ва рушди маънавӣ боз медорад.

Аксар вақт одамон таслими афкори шайтонӣ мешаванд, ки шар ғолиб ва пирӯз мешавад ва хайр ноаён ва заиф менамояд. Ҳангоме ки марги наздиконамонро дар атрофи худ мебинем, дар бораи абадияти азоби гунаҳкорон аз саҳифаҳои Инҷил мешунавем ва ҷаҳонеро, ки дар шар хобидааст мебинем, зеҳни мо ба қудрати кафорае, ки тавассути Масеҳ анҷом дода шудааст, шубҳа мекунад (1 Юҳанно 5:19). Аммо Калисои Худо ҳазорон сол аст, ки ба таври эътимодбахш шаҳодат медиҳад: Наҷотдиҳанда гуноҳро мағлуб кард, маргро нест кард ва дӯзахро хароб кард (ақдас Кризустум. Мавъиза барои Иди муқаддас). Масеҳ бар ногузирии марг ва ҷаҳони бидуни шар ғалаба кард ва мо аз зиндагии асри оянда, аз баландиҳои Писҳо, ба шикасти онҳо бо чашми имон менигарем.

Эҳёи Худованд аз қабр на танҳо муҳимтарин рӯйдоди гузаштаро ба мо ёдоварӣ мекунад, балки ба растохези умумии оянда низ шаҳодат медиҳад, зеро агар мо бовар кунем, ки Исо мурд ва дубора зинда шуд, он гоҳ Худованд касонеро, ки барои Исо мурдаанд, бо худ хоҳад овард (1 Тас. 4:14). Мо ниёз дорем, ки аз тариқи иҷрои аҳкоми Худованд, аз тариқи иҷрои аъмоли муҳаббат ва раҳмат,

аз тариқи иштирок дар ҳаёти пурасрори калисо, ба пирӯзии Масеҳ бипайвандем ва то охир ба Ӯ вафодор бимонем ва суханони Китоби Муқаддасро дар хотир дорем: шумо ба сабр ниёз доред, то бо иҷрои иродаи Худо он чиро, ки ваъда дода шудааст ба даст оред (Иброниён 10:36).

Бинобар ин, эй бародарон ва хоҳарони азиз, мувофиқи суханони расул, умеди худро, ки подоши бузурге дарёфт хоҳед кард, раҳо накунед (Иброниён 10:35). Ва бигзор иди Эҳёи Исои Худованд ёдовари ин ваъдаҳои воқеии илоҳӣ бошад, ки дар сахттарин шароит ба мо умед ва нерӯ мебахшанд. Бигзор ин ҷашн ба ҳамаи мо илҳом бахшад, ки дар имон ва муҳаббат зиндагӣ кунем, зеро бидонем, ки агар бо Масеҳ ва дар Масеҳ бошем, ки бар гуноҳ, марг ва ҳама норостиҳ ғалаба кардааст, на марг, на ранҷу на шар наметавонад бар мо ғалаба кунад.

Биёед иди Писҳои Худовандро бо покии зиндагӣ, ахлоқи накӯ ва кирдори нек ҷашн бигирем (ақдас Афанасийи Кабир. Номаи даҳуми иди Писҳо), то ки бо табдил шудан ба одами нав дар Масеҳ ва хидмат ба Худои зинда ва ҳақиқӣ, аз осмон мунтазири Писараш бошем, ки Ӯро аз мурдагон эҳё кард, Исо, ки моро аз хашми оянда наҷот медиҳад (1 Тас. 1:9–10). Омин!

+ Кирилл

ПАТРИАРХИ МОСКВА ВА САРОСАРИ РОССИЯ

Писҳои Масеҳ
Соли 2024